בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

לפני: כב' השופטת יהודית הופמן – גלטנר, סגנית הנשיאה
נציג ציבור מעבידים- מר ראובן בצרתי

התובע	**1. סלאמה אבו דעאבס (ת.ז.-053862686)** **ע"י ב"כ: עו"ד דני אליגון**
	-
הנתבעים	**1. עיריית רהט (רשויות מקומיות-500211610)** **2. פאיז אבו צהיבאן,ראש עיריית רהט** **ע"י ב"כ: עו"ד לואיז ספורטס** **3.מדינת ישראל, משרד הפנים** **ע"י ב"כ: עו"ד נטע בראל**

פסק דין

1. התובע, ששימש כגזבר בעיריית רהט -מעסיקתו לשעבר, עותר לחייבה לשלם לו את זכויותיו בהתאם לתנאי הפרישה שגובשו בהסכם פרישה שאושר על ידי מנהל אגף כח אדם ושכר ברשויות המקומיות במשרד הפנים ושבוטל לאחר מכן על ידו, לטענתו שלא כדין.

בתביעתו תובע התובע תשלום זכויות על פי הסכם הפרישה וחלף הודעה מוקדמת בסך של 425,263 ₪ (סעיף 120 לכתב התביעה). כן תובע פיצוי בגין עצם הפיטורים, הפרת חובת הנאמנות בקיום יחסי העבודה בין הצדדים ע"י הנתבעת והתנהלותה בכל הנוגע לסיום העסקתו אצלה בסך של 387,252 ₪ (סעיף 162 לכתב התביעה).

לחילופין, מבקש להורות על ביטולו של הסכם הפרישה והשבתו לעבודה במלוא תנאיו ושכרו הקודם כפי שהיה עובר למועד סיום העסקתו ולחייב את הנתבעת בתשלום שכרו החל מחודש 11/09 ואילך.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

העובדות הצריכות לתביעה:

2. הנתבעת 1 (להלן: "**העירייה**") הינה רשות מקומית הפועלת בהתאם ומכח פקודת העיריות(נוסח חדש), התשכ"ד- 1964(להלן: "**פקודת העיריות**").

בשל מצבה הכלכלי הקשה של העירייה מונה לה ב-18/2/09 חשב מלווה ע"י משרד הפנים- מר וסים קאסם, עפ"י הוראות סעיף 142ב לפקודת העיריות. כיום מכהן בתפקיד החשב המלווה, מר זאב רקנטי.

3. הנתבע 2 הינו ראש עיריית רהט (להלן: "**ראש העירייה**"), שנבחר לתפקידו בבחירות שהתקיימו בנובמבר 2008.

4. הנתבע 3, משרד הפנים, הינו המשרד האחראי בין היתר, על אישור תנאי הפרישה של בכירים בעיריות וברשויות המקומיות.

5. התובע, הועסק בעיריית רהט החל משנת 1981. תחילה הועסק בתפקיד עובד גזברות והחל מחודש נובמבר 1986 ועד למועד סיום עבודתו בנתבעת באוקטובר 2009, שימש כגזבר העירייה. החל מיום 1/1/95 ואילך, התובע הועסק על פי חוזה בכירים בנוסח שפורסם בחוזר משותף למנכ"ל משרד הפנים ולממונה על השכר משנת 1993, בדרגה 7 לפי דירוג הרשויות, על פי החוזר האמור.

6. ביום 30/6/09 מסר התובע מכתב לראש העירייה המודיע לו על התפטרותו מעבודתו בתפקיד גזבר העירייה עקב מצבו הבריאותי, ולאחר מתן הודעה מוקדמת בת 3 חודשים. (נספח 4 לכתב התביעה).

7. לאחר מסירת מכתב ההתפטרות, ביקש ראש העירייה מהתובע שימשיך לעבוד בנתבעת עד שיימצא לו מחליף וימונה גזבר חדש ולצורך תקופת חפיפה. התובע הסכים לכך והמשיך לעבוד בנתבעת גם לאחר חלוף מתן ההודעה המוקדמת ב-30/9/09 ועד שהגזבר החדש החל את עבודתו בעירייה. לאחר מועד זה התובע אף ביקר לעיתים בעירייה לצורך חתימה על צווים מנהליים מכח היותו מנהל הארנונה והממונה על הגבייה בעירייה וזאת עד למחצית חודש נובמבר 2009.

8. ביום 16/11/09 הגזבר החדש מונה ונכנס לתפקידו במקום התובע.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

9. יצוין כי במקביל לעבודתו בעירייה, התובע החל לעבוד ביום 1/11/09 כגזבר במועצה האזורית אבו בסמה ובמועצה מקומית להבים.

10. לאחר הגשת מכתב ההתפטרות ועד לסוף חודש ספטמבר 2009, החל התובע לגבש מול היועץ המשפטי של העירייה, עו"ד חי יקיר טיוטה של הסכם פרישה, המסדיר את זכויותיו לרבות תשלום בגין מענק פרישה, פדיון ימי חופשה שנתית וכדומה. (נספח 5 לכתב התביעה)

11. ביום 19/10/09 התובע מילא בקשה לקביעת קצבת פרישה שהועברה **למר אברהם אמונה**, מנהל תחום תנאי שירות וגמלאות ברשויות מקומיות מטעם משרד הפנים באמצעות מזכיר העירייה (נספחים 6 ו-7 לתצהיר התובע).

12. ביום 28/10/09 מסר ראש העירייה לתובע מכתב שכותרתו "סיום עבודה" , בו הודיע לתובע שעבודתו בעירייה תסתיים ביום 31/10/09 והפנה את התובע למזכיר העירייה על מנת להסדיר את עניין הגמלה ויתר זכויותיו (נספח 8 לתצהיר התובע).

13. עוד באותו היום התובע העביר למר ישראל שפיצר, מנהל אגף כח אדם ושכר ברשויות המקומיות במשרד הפנים, מכתב בו פירט את מסלולי העסקתו ותקופותיהם. כן צרף לפנייתו את מכתבו של ראש העירייה בדבר סיום עבודתו בעירייה ואישורים נוספים (נספח 9 לתצהיר התובע)

14. מר שפיצר אישר ביום 30/12/09 את תנאי פרישתו של התובע וקצב את גמלת התובע ואת רכיבי השכר השונים להם היה זכאי, לרבות מענק פרישה חד פעמי בגובה 12 משכורות וכן קבע כי זכאי לפדיון ימי חופשה בהתאם למשכורתו האחרונה, בהתבסס על הנתונים שהובאו בפניו. (נספח 12 לתצהיר התובע)

15. ביום 13/1/10 פנה מנהל כח האדם בעירייה, סלים אבו האני אל מר שפיצר במכתב שעניינו קצבת הפרישה ומענק הפרישה שנקבעו לתובע וציין, בין היתר, כי התובע לא פוטר מהעירייה אלא התפטר ולכן אינו זכאי לקצבת פרישה. מר שפיצר התבקש לבחון את קביעתו מחדש ולהנחות את העירייה על מועד תחילת תשלום הקצבה וגובהה, בהתאם לנתונים העובדתיים שפרט במכתבו(נספח 16 לתצהיר התובע).

16. עוד יצוין כי כבר ביום 27/10/09 פנה סגן ראש העירייה, ד"ר עאמר אלהוזייל, אל מר שפיצר במכתב ללא ידיעת התובע, בו הסב את תשומת ליבו של מר שפיצר לדו"ח מבקר העירייה בדבר ימי המחלה שנצברו לזכות התובע וביקש לקחת בחשבון את ממצאי הביקורת בעת קביעת ועריכת הסכם הפרישה עם התובע (נספח 15 לתצהיר התובע).

17. בעקבות בדיקה מחודשת שערך מר שפיצר, תנאי הפרישה שהוענקו לתובע בוטלו ומר שפיצר קבע את תנאי פרישתו המתוקנים של התובע באישור חדש. באישור צוין כי אינו זכאי למענק פרישה בהתאם לסעיף 22 לחוק שירות המדינה (גמלאות). עוד צוין כי זכאי התובע לפדיון חופשה שנתית לפי משכורתו האחרונה בסך 55 ימים+ השנה השוטפת וכי עבור חודש אוקטובר 2009 זכאי לשכר בשיעור של 50% בלבד, בשל עבודה נוספת ותקופת חפיפה עם הגזבר החדש (נספח 34 לכתב התביעה).

18. מכאן תביעת התובע.

התובע צרף לתביעתו חוות דעת מומחה מטעמו, של מר שלום גרניט ז"ל, לתמיכה בגרסתו בדבר שיעור הזכויות שתבע בתביעתו.

בהחלטת בית הדין מיום 14/5/12 ולאחר שנשמעו טענות הצדדים נקבע כי אין לקבל את חוות הדעת כראייה, מהטעם כי מר גרניט נפטר ולא ניתן יהיה לחקור אותו על חוות הדעת וכן לאור העובדה כי חוות הדעת לא הוגשה כראייה במסגרת הגשת הראיות מטעם התובע.

התובע לא צרף חוות דעת אחרת או נוספת במקומה.

<u>תמצית טענות התובע</u>

19. טענתו העיקרית של התובע היא כי ביטול תנאי פרישתו שאושרו מלכתחילה ע"י מר שפיצר במכתבו מיום 30/12/09 בוטלו שלא כדין.

20. התובע טען כי לא התפטר אלא פרש מעבודתו ברצון ובהסכמת שני הצדדים לאחר שסוכמו עימו כל תנאי הפרישה להם היה זכאי. תנאי הפרישה הועלו על הכתב בטיוטת הסכם פרישה, קיבלו את אישורו של מר שפיצר ומשכך יש לחייב את הנתבעת בתשלומם.

21. בהמשך נטען על ידו כי בקשת הנתבעת להמשך העסקתו של התובע עד שהגזבר החדש ייכנס לתפקידו, יש בה משום שינוי בתנאי פרישתו המוסכמים או פיטורים נטען כי בצעד זה שונה הסטטוס שלו מפרישה בהסכמה לפיטורים וגם מטעם זה נטען כי זכאי למלוא הזכויות על פי הסכם הפרישה שאישר מר שפיצר מלכתחילה.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

22. עוד נטען כי חזרתה של העירייה מן ההסכמות שגובשו בין הצדדים מהווה הפרה של הסכם הפרישה, כאשר תנאי פרישת שונו על ידה ומבלי שניתנה לו זכות להשמיע דבריו כאשר גם תשלומים ששולמו לו לאחר התקופה, קוזזו באופן חד צדדי על ידה.

23. התובע טען כי לאחר היבחרו של ראש העירייה החדש ואיתו הנהלת עיר חדשה שהיתה ברובה חסרת ניסיון מוניציפאלי, נתגלו חילוקי דעות בין הנהלת העיר לבין התובע שדרש להקפיד על מינהל תקין. החלו מאבקים בכל הנוגע להעסקה בלתי חוקית מקורבים לחברי ההנהלה שהשפיעו גם על מצבו הבריאותי ועל רקע זה ביקש לפרוש מעבודתו בנתבעת.

24. בהסכמת ראש העירייה והנתבעת גובשו תנאי פרישתו הכל בכפוף לאישור משרד הפנים. תנאי הפרישה היו ידועים והוסכמו בין הצדדים מלכתחילה, כל זאת עובר למתן הסכמתו לפרישה.

התובע הוסיף וטען כי חברי ההנהלה בעירייה הביאו לניטרולו של הגורם האחראי על גיוס ופרישה של עובדים בעירייה וכי מנהל כח האדם ומבקר העירייה יצאו כנגדו, גם לאחר שסיים את עבודתו בעירייה וגם לאחר שהממונה על השכר אישר את תנאי הפרישה, אלה פנו אליו בחוסר תום לב ומתוך רצון להרע לתובע.

25. התובע הוסיף וטען בשולי הדברים גם לחלותו של סעיף 31 לחוק החוזים, וטען כי יש לאשר את הסכם הפרישה שכבר אושר תחילה בידי משרד הפנים , לאחר שהתובע קיים את חלקו בהסכם ולאור העובדה שבאותה העת פרש בהסכמה.

26. התובע טען כי זכאי לפדיון 90 ימי חופשה, כפי שאושר לו ע"י משרד הפנים ובהתאם למכסות ימי החופשה שנצברו לזכותו.

27. לאור כל האמור התובע תובע אכיפת הסכם הפרישה שאושר ע"י משרד הפנים וקבלת כל הזכויות על פיו, בהתאם לסעדים הכספיים שפרט בתביעתו. לחילופין, ובמידה ובית הדין ימנע מלאכוף את הסכם הפרישה שאושר, תובע התובע לשוב לעבודתו בעירייה כגזבר הרשות ותובע מן העירייה תשלומי שכר וזכויות נלוות החל מחודש 11/09 ואילך.

28. עוד נטען כי יש לחייב את ראש העירייה בתשלום פיצוי לתובע גם באופן אישי לאור התנהלותו והתנהלות העירייה , אשר היתה נגועה בחוסר תום לב לאורך כל הדרך ובפרט כשהחליטו שלא לפעול על פי הסכם הפרישה.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

<u>תמצית טענות הנתבעים</u>

29. התובע התפטר מעבודתו ולא פוטר. התובע אף לא פרש בהסכמה או ברצון, אלא ביקש לסיים את עבודתו בנתבעת, לכאורה מטעמי בריאות , אך לאור דבריו מול גורמים שונים בעירייה ביקש להתפטר לאחר שהוצעה לו משרה עדיפה במקום עבודה אחר.

30. התובע מעולם לא התנה את פרישתו בקבלת תנאים אלו ואחרים. הוא הודיע מיוזמתו הבלעדית ובאופן חד צדדי על רצונו לפרוש.

31. התובע קיבל את תנאי הפרישה להם היה זכאי לאור התפטרותו והנתבעת מעולם לא הבטיחה או סיכמה עם התובע על תנאי פרישה חורגים או על תשלום זכויות בניגוד לדין. אמנם בתחילה משרד הפנים אישר תנאי פרישה השונים במעט מתנאי הפרישה שאושרו בסופו של יום, אולם אישור משרד הפנים ניתן על בסיס מצג שווא ונתונים בלתי מדויקים שהתובע מסר למשרד הפנים. עם גילוי הנתונים האמיתיים, משרד הפנים תיקן את אישורו.

32. אין לראות בבקשתו של ראש העירייה כי התובע יאריך את תקופת ההודעה המוקדמת שנתן עד שהגזבר החדש ייכנס לתפקידו, משום פיטורים או שינוי בתנאים וביטול התפטרותו של התובע שכבר נכנסה לתוקפה.

33. טיוטת הסכם הפרישה שנערכה בין התובע לבין היועמ"ש של העירייה , לא הובאה ואף לא אושרה בפני ראש העירייה והחשב המלווה. התובע היה זה שהודיע כי אין צורך בהסכם ולכן גם לא נחתם כל הסכם. היינו, טיוטת ההסכם מעולם לא השתכללה לכדי הסכם מחייב.

34. המכתב של ראש העירייה בדבר סיום העסקת התובע מיום 28/10/09 נמסר לתובע על פי בקשתו ועל מנת שיוכל להציגו במקום העבודה החלופי ואין לראות בו מכתב פיטורים או ביטול התפטרותו כפי שנטען על ידו. למעשה, התובע הוא זה שרצה להציג מצג למשרד הפנים כאילו פוטר ולכן גם שלח מכתב זה למשרד הפנים.

35. יש לדחות התביעה האישית שהוגשה נגד ראש העירייה, בהיעדר עילה ובהעדר כל סעד המופנה כלפיו .

36. התובע אינו זכאי לפדיון של 90 ימי חופשה, שכן התובע דיווח למשרד הפנים על מכסת ימי חופשה גבוה מזו לה היה זכאי וניסה לקבל בדרך בלתי חוקית פדיון ימים שאינו מגיע לו.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

עניין זה מעיד אף הוא על דפוס פעולה של התובע המתאפיין בהצגת מצגי שווא בניסיון לקבל זכויות שאינן מגיעות לו.

37. התובע לא הוכיח כי נגרם לו נזק ממוני שתבע בתביעתו ואף לא הוכח כי איבד מקומות עבודה אחרים כפי שטען ובפועל כבר במחצית חודש נובמבר 2009 התובע הועסק בשתי רשויות מקומיות אחרות כנזבר במשרה חלקית.

38. לא הוכח כי מנהל כ"א ומבקר העירייה פעלו במטרה לפגוע בתובע ואף לא הוכחה כל "קונספירציה" שרקמו השניים נגדו. יש אף לדחות את טענות התובע בכל הנוגע לעריכת הביקורת על העירייה וכן על דו"ח הביקורת שכן אלה נטענו ללא כל בסיס ראייתי ומה גם שאינן קשורות לשאלת זכויותיו של התובע.

39. לאור כל האמור יש לדחות את תביעת התובע ואין לשלם לו הסעדים הכספיים שתבע בשל העובדה שלא עמד בתנאים לתשלומם.

40. אין להעניק לתובע את הסעד החלופי שביקש בדבר השבה לעבודה, כאשר ביקש להשיבו לעבודה כשנה לאחר התפטרותו ולאחר שלתפקיד הגזבר נבחר מועמד אחר המכהן בתפקיד עד היום ושאף לא צורף לתביעה. סעד האכיפה יינתן רק במקרים חריגים ואין מקרה זה נכנס בגדרי מקרים אלה.

<u>עמדת המדינה- הנתבעת 3</u>

41. התובע פרש מעבדתו כגזבר בעירייה בהחלטה חד צדדית, שהסתברה לו מאוחר יותר כהחלטה שגויה ולפיכך מבקש להחזיר את הגלגל לאחור ולהטיל על הנתבעות האחריות לסיום העבודה בכך שטען כי פוטר מעבודתו.

42. נטען כי בהחלטתו הראשונה של מר שפיצר בעניין תנאי פרישתו של התובע נפלה טעות לאחר שסבר כי מדובר בעובד בכיר שפוטר מעבודתו כאשר הסתמך על נתונים עובדתיים שגויים שנמסרו לו. לאחר שהובהר כי בטעות מדובר ואין מדובר בפיטורים, מר שפיצר ביטל את החלטתו הראשונה וניתנה החלטה חדשה לפיה התובע אינו זכאי למענק פרישה ולתנאים החורגים מאלה המגיעים לו.

43. עוד נטען בהקשר זה כי האישור הראשון שניתן לתובע הכולל מענק פרישה, הינו חורג ובלתי חוקי ומשכך אין התובע זכאי לתשלום בגינו. המדינה הוסיפה וטענה כי גם אם היה סיכום כלשהו בין התובע לבין ראש העירייה או כל גורם אחר בדבר תנאי פרישתו, החורגים

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

מהחוק וההסכמים הקיבוציים הרלוונטיים, הרי שאין להם תוקף משפטי מחייב , כל עוד לא אושר הסיכום ע"י הממונה על השכר במשרד האוצר. כשבעניינו אין מחלוקת כי לא ניתן אישור של הממונה על השכר לתשלום חורג של מענק פרישה לתובע, עובר לפרישתו.

מטעם זה ובהיות העירייה גוף ציבורי הכפוף לחוק ולחוזה העבודה, אף לא ניתן לחייב את הרשות בגין טיוטות כל שהיו החורגות מהוראות החוק וחוזה העבודה.

<u>השאלות שבמחלוקת</u>

44. השאלה העיקרית הדרושה הכרעה על רקע הטענות שנטענו ע"י הצדדים, היא האם התובע זכאי לתנאי הפרישה שנקבעו בהסכם הפרישה והאם יש לאכוף על הנתבעת תשלום זכויותיו על פי אישור מר שפיצר מיום 30/12/09?
לצורך הכרעה בשאלה זו יש לבחון, בין היתר, מה היו נסיבות סיום יחסי העבודה בין הצדדים - האם התובע התפטר מעבודתו בנתבעת, פרש מרצון ו/או בהסכמה או שמא פוטר מעבודתו על ידה.
כמו כן, יש לבחון תוקפה של טיוטת הסכם הפרישה והאם אכן נכרת בין הצדדים הסכם פרישה מחייב.

<u>הראיות</u>

45. התובע הגיש תצהיר עדות ראשית ונחקר בפני בית הדין בחקירה נגדית. כן העיד מטעמו **מר טלאל אלקרנאווי**, ראש עיריית רהט לשעבר; **הגב' ברכה אבו דעבס**, אשת התובע ומר **עלי אבו אלחסן**, מזכיר עיריית רהט.

מטעם הנתבעת הגישו תצהירי עדות ראשית ונחקרו בפנינו **מר פאיז אבצהיבן**, ראש עיריית רהט; **מר סאדק דלשה**, הגזבר הנכנס בעירייה; **עו"ד יקיר חי**, היועץ המשפטי של העירייה; **מר אלים אבוהאני**, מנהל כח האדם בעירייה; **מר עאמר אבוהאני**, מבקר העירייה; **מר שפיצר ישראל**, מנהל אגף כח אדם ושכר ברשויות המקומיות במשרד הפנים **והגב' רבקה בוחניק**, מנהלת מדור שכר בעירייה.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

דיון והכרעה

מה היו נסיבות סיום יחסי העבודה בין הצדדים?

46. כשבאים לפסוק בשאלה מי הביא את היחסים לידי גמר, יש לתת את הדעת למכלול העובדות הרלוונטיות ומהן להסיק את המסקנה; ואין ללמוד מקטע דברים אלא מהתמונה כולה (**דב"ע ל/3-18 נוח בנצילוביץ - אתא בע"מ**, פד"ע ב', 41).

בעת ההכרעה מי מהצדדים רצה להביא את היחסים לידי סיים, יש לבחון, בין היתר, למי מהצדדים היתה מוטיבציה להביא לניתוקם של יחסי העבודה.
על בית הדין להכריע בסוגיה זו על פי המסכת העובדתית המובאת בפנינו. יש להסיק המסקנה לא רק מי יזם את ניתוק יחסי העבודה, אלא גם מי היה הצד המעוניין בניתוקם, שכן לעתים נגרר הצד היוזם את הפסקת העבודה בפעולתו אחר התנהגות הצד המעוניין בכך. במקרים כאלה, ייתכן כי מה שנראה על פניו כהתנהגות המלמדת על התפטרות הוא למעשה פיטורים – או ההיפך.

47. ובענייננו. נקדים ונציין כי לאחר בחינת חומר הראיות שהונח בפנינו, לרבות ההתכתבויות בין הצדדים והעדויות שנשמעו בפנינו מסקנתנו היא כי התובע למעשה ביקש להתפטר מעבודתו בנתבעת ולא פוטר על ידה, כפי שטען בפנינו. נוסיף ונציין כי לדעתנו היחסים בין הצדדים הגיעו לסיומם בשל רצונו של התובע ולא הוכחה פרישה בהסכמה.ונפרט

48. אין חולק כי התובע הודיע בכתב לנתבעת בסוף חודש יוני 2009 על רצונו להתפטר מעבודתו כגזבר בשירותה. מפאת חשיבותו, יובא המכתב כלשונו:

" **1. ביום 1 ביולי סיימתי 28 שנות שירות ברשות המקומית רהט.**
2. לצערי, מצבי הבריאותי אינו מאפשר לי המשך שירות, כבשנים עברו.
3. לכן, אבקש לסיים את תקופת השירות בעיריית רהט, תוך שלושה חודשים.
4. אי לכך, יש להיערך לגיוס גזבר מחליף , כדי לבצע חפיפה מסודרת.
5. אין ספק כי תקופה זו היוותה עבורי פרק חשוב בחיי, בעבודה ובשירות הציבורי.
6. על אף האמור, אהיה זמין לכל דרישה או סיוע אם תזדקקו.
7. אני מודה לך ולהנהלה על שיתוף הפעולה והאמון שנתתם בי למילוי תפקידי "

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

49. בהודעת ההתפטרות ניתנה הודעה מוקדמת בת 3 חודשים בהתאם לסעיף 7 לחוזה הבכירים לפיו הועסק התובע והוא היה אמור לסיים את תפקידו בנתבעת ביום 30/9/09.

50. אין אף חולק כי הודעת ההתפטרות של התובע התקבלה אצל הנתבעת. ראש העירייה העיד כי ביקש מן התובע לחזור בו מהתפטרותו. אף התובע עצמו לא הכחיש הטענה כי התבקש לחזור בו מהתפטרותו ולהמשיך לעבוד בנתבעת כגזבר (עמ' 60 לפרוטוקול). התובע סרב לכך והנתבעת פתחה בהליכי מכרז למציאת גזבר מחליף, זאת גם לאור פנייתו של מר אבי הלר, הממונה על מחוז דרום במשרד הפנים אל ראש העירייה מיום 22/7/09 בדבר פרסום מכרז לגזבר העירייה. (נספח 1 לתצהיר עו"ד חי יקיר).

51. הצדדים אינם חלוקים גם בדבר העובדה כי התובע עבד במהלך תקופת ההודעה המוקדמת וכי זו אף הוארכה ע"י הנתבעת, לבקשת ראש העירייה עד לאחר קליטתו של הגזבר הנכנס, ביצוע החפיפה ופעולות נוספות בנתבעת, כשהתובע המשיך לעבוד בנתבעת עד למחצית חודש 11/09.

52. טענת התובע כי דחיית מועד סיום עבודתו <u>במהלך תקופת ההודעה המוקדמת</u> לאור בקשת ראש העירייה היא בבחינת שינוי חד צדדי של תנאי העסקתו ודינה כפיטורים, אינה מקובלת עלינו ויש לדחותה.
כידוע, אקט הפיטורים או אקט ההתפטרות מתגבש לפי הנסיבות שהסבו הלכה למעשה את סיום היחסים והמניע שפעל הלכה למעשה והביא את יחסי הצדדים לכלל סיום.

53. התובע כאמור התפטר מעבודתו בנתבעת ביום 30/6/09. התובע לא טען וממילא לא הוכיח כי חזר בו מהתפטרותו. אף לא הובאה בפנינו כל ראייה כי מכתב ההתפטרות שהתובע מסר לנתבעת בוטל על ידי מי מבין הצדדים. משכך, עסקינן בעניינו באקט של התפטרות, שהיה ונשאר כזה, במובחן מנסיבות בהן חוזר בו העובד מהחלטתו להתפטר, המעביד מקבל את החזרה מן ההתפטרות ולאחר מכן מפטר את העובד.

54. התובע אישר בעדותו בפנינו כי ראש העירייה ביקש ממנו לסייע בקליטת הגזבר החדש ולערוך לו חפיפה וכי הוא נענה לבקשתו. לצורך כך התובע האריך את תקופת ההודעה המוקדמת שנתן (ושעליה קיבל שכר מן הנתבעת), כפי שהעיד: "**... אמרתי לו מר אבו סלימן אני אדוני אסיים את התפקיד שלי כאן, אני מבטיח להיות לידך חודש, חודשיים, חצי שנה, שנה אני לא אתן לך להיכשל...**"(עמ' 73 לפרוטוקול)

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

55. בנסיבות אלה, אין לקבוע כי בקשת ראש העירייה להאריך את תקופת ההודעה המוקדמת היא בבחינת ביטול ההתפטרות ומעשה פיטורים, כפי שטוען התובע. בעניין זה יצוין כי קיים לא אחת ערבוב מושגים בין מועד התגבשות אקט הפיטורים או ההתפטרות לפי העניין, לבין המועד בו אלו ייכנסו לתוקף.

על האבחנה בין השניים עמד בית הדין הארצי לעבודה ב<u>דב"ע מט/15-4 **ההסתדרות הכללית - תדיראן**</u>, **פד"ע כ, 386** שם נפסק:

"... הפיטורים תופסים מרגע מסירת הודעה עליהם לעובד דהיינו מאותו מועד העובד הוא בחזקת "מפוטר", אך ניתוק הקשר החוזי, יחסי עובד-מעביד, נדחה על לגמר תקופת ההודעה המוקדמת'.

בהתאמה לכך, התפטרות התובע תופסת מרגע מסירת ההודעה עליה למעביד (בענייננו מיום 30/6/09) והחל ממועד זה הוא בחזקת "מתפטר", ואולם ניתוק הקשר החוזי בפועל, היינו ניתוק יחסי עובד-מעביד, נדחה עד לגמר תקופת ההודעה המוקדמת, גם אם זו הוארכה ביוזמת המעביד ובהסכמת העובד.

56. אין בידינו אף לקבל טענת התובע כי מכתבו של ראש העירייה מיום 30/10/09 בדבר סיום העסקתו של התובע בנתבעת הוא בבחינת תנא מסייע לטענה כי פוטר מעבודתו בנתבעת. ראש העירייה הצהיר בעניין זה כי כתב את המכתב לבקשת התובע. התובע לעומת זאת טען בתצהירו וגם בסיכום טענותיו כי קיבל מראש העירייה מכתב המודיע לו על סיום עבודתו ב"הפתעה " וללא שהיה מודע לכך, אולם בעדותו בפנינו אישר כי הוא זה שביקש מראש העירייה את המכתב, בהתאם לדרישת משרד הפנים וכי ידע על כך שיקבל מכתב כזה (עמ' 65,66 לפרוטוקול).

57. מכל האמור לעיל, עולה כי התובע התפטר מעבודתו בנתבעת, לא הוכח כי חזר בו מהתפטרותו או שאלה בוטלו על ידו. כל שהוכח כי התובע התבקש להאריך את תקופת ההודעה המוקדמת שנתן ע"י הנתבעת ; התובע הסכים לכך והמשיך לעבוד אצל הנתבעת עד לאמצע חודש 11/09.
לפיכך אנו קובעים כי התובע התפטר מעבודתו בנתבעת ולא פוטר על ידה.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

<u>האם התובע פרש מעבודתו בהסכמה והאם נכרת בין הצדדים הסכם פרישה</u>

58. מלבד טענת התובע כי פוטר מעבודתו, טען התובע בנוסף כי פרש מעבודתו בנתבעת בהסכמה וכי בין הצדדים נכרת הסכם פרישה , שהופר על ידי הנתבעים ולכן מבקש לאוכפו.

59. נקדים ונציין כי לטעמנו מדובר בטענות עובדתיות חלופיות שאינן דרות בכפיפה אחת. אין התובע יכול לטעון מחד גיסא כי פרש מעבודתו מרצון ומאידך גיסא לטעון כי פוטר מעבודתו ע"י הנתבעת. העלאת טענות אלה זו לצד זו דווקא מחלישה גרסתו של התובע בעניין נסיבות סיום יחסי העבודה ותומכת במסקנה כי התובע התפטר מעבודתו.

זאת ועוד. גרסתו של התובע בסוגיה זו לא היתה עקבית. בעוד שבכתבי טענותיו ציין כי פרש מעבודתו בהסכמה וכשראש העירייה ביקש ממנו להאריך התקופה, שינה למעשה את הסטטוס המשפטי ופיטר אותו, הרי שבעדותו בפנינו העיד כי פוטר מעבודתו בנתבעת כבר בתחילה ושנשאל מהי טענתו בסוגיה זו שכן אינה ברורה, השיב שפוטר (עמ' 59 לפרוטוקול)

60. מכל מקום, אף בחינת הטענה לגופה כי התובע פרש מעבודתו בנתבעת בהסכמה, מעלה כי זו לא הוכחה. אין חולק כי טענה זו לא מצאה ביטוי במכתב ההתפטרות שהתובע מסר לנתבעת ביום 30/6/09.

61. מחומר הראיות שהונח בפנינו, עולה כי למעשה הפעם הראשונה בה העלה התובע טענותיו בדבר "פרישה בהסכמה" היא בפנייתו מיום 30/9/09, אל היועץ המשפטי של העירייה ולאחר ששלח לו <u>טיוטת</u> הסכם פרישה המלווה במכתב התפטרות <u>השונה בנוסחו</u> ממכתב ההתפטרות שמסר לעירייה (נספח 5 לתצהיר עו"ד חי יקיר). יצוין כי ההבדל העיקרי בין המכתבים התבטא בהוספת סעיף חדש במכתב התפטרות המאוחר, הקובע כי "**המועד המדויק לסיום שירותיי ייקבע, כמובן בהסכמה.**"
אולם גם ממכתב זה, בנוסחו האחרון, לא ניתן להסיק כי מדובר היה בפרישה מוסכמת.

התובע אישר בעדותו את חתימתו על מכתב ההתפטרות הנוסף , אך לא ידע להסביר מדוע כתב שני מכתבי התפטרות שונים. כשנשאל אם עשה כן על מנת להצדיק מו"מ על הסכם פרישה, לא הכחיש והשיב כי "אינו זוכר" (עמ' 79 לפרוטוקול).

62. עו"ד חי יקיר העיד בתצהירו כי ביום 30/9/09 התובע שלח אליו באמצעות הדוא"ל טיוטת הסכם פרישה שערך לבדיקתו. לטענתו, התובע טען בפניו כי סיכם עם ראש העירייה שיקבל את תנאי הפרישה שפורטו בטיוטא. עוד הצהיר כי הבהיר לתובע שהתפטר ולכן לא יהיה זכאי למענק פרישה, אך התובע מסר לו כי לא התפטר אלא הודיע על סיום תקופת שירות

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

בהסכמה ומשכך זכאי למענק פרישה בהתאם להסכמות עם ראש העירייה. עוד הצהיר כי בהזדמנות זו התובע הציג בפניו את מכתב ההתפטרות בנוסחו המאוחר יותר (נספח 5 לתצהירו). עדותו של עו"ד חי, אשר לא נחקר בעניין זה לא נסתרה.

63. הנתבעת אינה חולקת על כך כי בעקבות פנייתו של התובע אל יועמ"ש העירייה, הוחלפו בין השניים טיוטות הסכם הפרישה, לאחר ביצוע תיקונים ושינויים שונים . אולם טוענת כי מקור טיוטת ההסכם נעוץ בהטעיה מצד התובע כלפי עו"ד חי יקיר שסבר כי התובע פרש מעבודתו ברצון ובהסכמה. עו"ד יקיר העיד בתצהירו כי בדק את טיוטות הסכם הפרישה בפן המשפטי בלבד ולא אימת את הנתונים העובדתיים שנמסרו לו לרבות הטענה כי התובע פרש מעבודתו בהסכמה. ובכך אף הסביר את אמירתו בישיבת מועצת העירייה מיום 18/11/09, בה הצהיר כי "הגזבר לא פוטר ולא התפטר, זה פרישה מרצון והוא זכאי לגמלה". לגרסתו, אמירה זו התבססה על מידע כוזב שהתובע הציג לו, לפיו פרש מעבודתו בעירייה בהסכמה.

64. מעבר לדרוש יצוין כי התובע לא הוכיח זכאות לקבלת מענק פרישה, גם אם היתה מתקבלת גרסתו כי מדובר בפרישה בהסכמה, זאת לאור הוראת סעיף 22 לחוק שירות המדינה (גמלאות),הקובע הקריטריונים לזכאות לקבלת מענק פרישה . התובע לא הפנה לכל מקור חוקי המזכה אותו במענק פרישה בנסיבות אלה ואין להסיק כך גם מחוזה העסקתו.

65. התובע כאמור, לא הסביר בעדותו בפנינו מדוע הציג בפני יועמ"ש העירייה מכתב התפטרות בנוסח שונה ולא הכחיש כי אמר ליועמ"ש שפרש מהעירייה בהסכמה.

66. ראש העירייה העיד בעניין זה כי לא התגבשו כל הסכמות בינו לבין התובע לעניין פרישתו מרצון וכי לא ראה כלל את טיוטות הסכם הפרישה ואלה אף לא הובאו לאישורו ולאישור מועצת העירייה.

67. מכל מקום, יש לחדד ולהדגיש כי גם אם היינו קובעים שהתובע אכן פרש מעבודתו בעירייה בהסכמה, הרי שאין חולק, גם לגרסת התובע, כי הסכם הפרישה שגובש בין הצדדים לא נחתם ולא אושר ע"י כל הגורמים המוסמכים, לרבות מועצת העיר.

התובע העיד בעניין זה כי :" **רציתי להוציא לפועל את הדברים שסיכמתי עם ראש העירייה לכשהטיוטה היתה צריכה להיחתם, היא היתה צריכה להיחתם גם על ידי וגם על ידי ראש העירייה. אם למישהו היה איזושהי טענה שהדברים שכתובים שם הם לא נכונים אז**

אחד מאיתנו לא היה חותם. אי הייתי צריך לחתום ראשון ואח"כ ראש העירייה , אבל הדבר הזה לא התבשל" (עמ' 75 לפרוטוקול)

68. לא למותר לציין, כי בכל טיוטות הסכם הפרישה צוין כי התובע סיים את עבודתו בנתבעת על פי בקשתו והודעתו, היינו גם מלשון הסכם הפרישה עולה כי היוזמה להביא את סיום יחסי העבודה בין הצדדים היתה של התובע – עובדה התומכת אף היא במסקנה כי התובע התפטר מעבודתו ולא פוטר או פרש בהסכמה.

69. בנסיבות אלה, יש אף לדחות טענת התובע כי סעיף 31 לחוק החוזים חל בענייננו ומשהוכח כי הסכם הפרישה שגובש בין הצדדים לא הגיע לכדי שכלולו. הוכח כי מדובר היה בטיוטא בלבד, כשהתובע עצמו הודה כי לא אושרה ע"י מועצת העירייה ושאר הגורמים המוסמכים לאשרה. גם עדות ראש העירייה כי לא היה מעורב בגיבושה לא נסתרה.

70. זאת ועוד. מעיון בטיוטת הסכם הפרישה וכן בסעדים הכספיים שתבע התובע בתביעתו עולה כי התובע מבקש לאכוף תנאי פרישה המיועדים לעובדים שפוטרו מעבודתם, בעוד שכאמור התובע התפטר מעבודתו, היינו מבקש תנאי פרישה חריגים.
ודוק. העירייה בהיותה גוף מתוקצב, רשאית להעניק לתובע תנאי פרישה בהתאם לחוק הגמלאות בלבד.
עוד יודגש כי אין בסמכותה לאשר תנאי פרישה חריגים, אלא אלה דרושים אישור משרד הפנים ואישור הממונה על השכר במשרד האוצר.

71. בענייננו , כאמור אישור משרד הפנים על תנאי הפרישה החורגים ניתן ביום 30/12/09. עם זאת, אין חולק כי לא הובא לאישור הממונה על השכר במשרד האוצר.
למעשה, טענתו העיקרית של התובע מתבססת על העובדה כי משרד הפנים נתן את אישורו לתנאי הפרישה שביקש התובע במסגרת הסכם הפרישה שגובש עם העירייה, אך אח"כ "חזר בו" והנפיק לתובע אישור שונה. התובע טען בתביעתו כי אישור משרד הפנים המקורי בוטל לאחר התערבותם של גורמים שונים בעירייה שביקשו את רעתו, בהם מנהל כח האדם ומבקר העירייה באופן בלתי חוקי ובניגוד לדין ומשכך מבקש לאוכפו.

72. השאלה שיש לבחון ,אם כך בשלב זה, היא מה מעמדו של אישור משרד הפנים והאם יש לחייב הנתבעים לשלם לתובע תנאי הפרישה והזכויות שתבע מכוחו.

73. כאמור, ביום 30/12/09 אישר מר ישראל שפיצר, הממונה במשרד הפנים על הרשויות המקומיות את תנאי פרישתו של התובע , בהסתמך על הנתונים העובדתיים שהובאו בפניו.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

מר שפיצר העיד בעניין זה כי נפלה טעות בהחלטתו הראשונה בעניין תנאי פרישתו של התובע, לאחר שמר אמונה, עובד משרד הפנים שמולו ניהל התובע את הסדרת תנאי הפרישה, סבר בטעות כי מדובר בעובד שפוטר מעבודתו. כך למשל מסר בעדותו: "**סבר בטעות (מר אמונה-הוספה שלי. י.ה), כי הוא מטפל בקביעה של תנאי פרישה... הנקודה היא מאוד פשוטה ברגע שאגם מתפטר מיוזמתו... על פי חוק אתה יודע שאינו זכאי למענק פרישה**". (עמ' 245 לפרוטוקול) ובהמשך: "**אני חתמתי על מסמך לאחר שהוטעיתי**" (עמ' 255 לפרוטוקול).

עוד העיד כי אם היה יודע במועד החתימה על האישור הראשון שניתן לתובע כי התובע התפטר מעבודתו ולא פוטר כפי שסבר, לא היה מאשר תנאי הפרישה כלשונו:

"**ש. כשחתמת, אתה חתמת על האישור הראשון ב-30/12/09.**

ת. כן

ש. חתמת עליו מתוך ידיעה שהתובע פוטר

ת. כן

ש. אם היית יודע שהוא התפטר היית חותם על האישור כמו שהוא נחתם

ת. לא, לכן בא התיקון.

ש. ותאשר לי בבקשה ש מבחינתך כרגולטור, העירייה היתה צריכה לפנות אליך ברגע שהתברר שהפרטים הועברו אליך.

ת. ודאי

ש. כנראה אינם מדויקים

ת. ודאי, הרי העירייה היא זו שמשלמת את הגמלה" (עמ' 271 לפרוטוקול)

74. ואכן, מחומר הראיות שהונח בפנינו ומן העדויות שנשמעו, עולה כי נציגי משרד הפנים, ביניהם מר שפיצר, הוטעו לחשוב כי התובע פוטר מעבודתו בנתבעת ועל סמך נתון זה אושרו לתובע תנאי פרישתו. יצוין כי הטפסים והבקשות שהועברו למשרד הפנים לא כללו מידע בדבר נסיבות סיום ההעסקה, אך כאמור לוו במסמכים נלווים מהם ניתן היה לסבור כי התובע פוטר מעבודתו, כמו למשל מכתב סיום ההעסקה שכתב ראש העירייה. עוד עולה מחומר הראיות שהונח בפנינו כי התובע פעל בעניינו פעמים רבות ישירות מול משרד הפנים , והעביר את בקשתו למשרד הפנים, לעיתים גם ללא קבלת אישור הגורמים המוסמכים לכך בעירייה.

75. בעניין זה יצוין כי התובע טען שמר אמונה ממשרד הפנים, מולו ניהל את עניין תנאי פרישתו, אישר לו התנאים הפרישה המקוריים.
גרסתו של מר אמונה לא הובאה לעדות בפנינו, והתובע שטען כי מדובר בעד מהותי וחשוב, לא הזמינו לעדות, גם לאחר שהמדינה והנתבעת הצהירו בתחילת ההליך כי לא ישמש עד

מטעמם. מחדל זה ואי הבאת העד לעדות פועלת לחובתו של התובע, אם ביקש לסתור את גרסת הנתבעת ,.לרבות עמדת מר שפיצר שהיתה ידועה לו.

76. זאת ועוד. התובע בעדותו בפנינו הודה כי האישור הראשון שניתן לו על ידי משרד הפנים, ניתן כאשר נציגיו, ביניהם מר שפיצר, לא ידעו שהתובע בחר להתפטר אלא סברו כי פוטר (עמ' 71 לפרוטוקול).

משקבענו שהתובע לא פוטר אלא התפטר מעבודתו בנתבעת, הרי שבדין, הזכויות שנקבעו באישור הראשון שניתן לו ע"י משרד הפנים - בוטלו והזכויות שניתנו לו באישור השני של משרד הפנים, הן הזכויות להן היה זכאי.

77. לפיכך, אין התובע זכאי לתנאי הפרישה שנקבעו באישורו של מר שפיצר מיום 30/12/09, שכן הוכח כי אלו הוענקו לו על סמך נתונים מוטעים שהועברו אליו. אין התובע יכול לבוא בתביעתו ולבקש להכשיר הטעות שנעשתה, בהיותה אף חורגת מתנאי הפרישה המקובלים והמצריכה קבלת אישור הגורמים המוסמכים לכך, לרבות של הממונה על השכר במשרד האוצר, אשר אין חולק שלא ניתן כלל.

78. זכאותו של התובע לתנאי פרישה כפופה להוראות חוק הגמלאות ולהסכם העבודה האישי עליו היה חתום התובע. מאחר והעירייה היא גוף ציבורי מתוקצב, הרי שחלות עליה מגבלות שונות במטרה למנוע חריגות שכר. כך בסעיף 29 לחוק יסודות התקציב, תשמ"ה- 1958, נקבעו הוראות הקובעות איסור על התקשרות הסכמי שכר חורגים.

79. במסגרת הפיקוח על הרשויות נקבע בסעיפים 29א ו 29ב לחוק, מנגנון פיקוח מיוחד לפיו ניתן לשר האוצר והממונה על השכר מטעמו, להתערב בשינוי או הטבות שכר אשר ניתנו בניגוד ובחריגה מהמקובל.

80. בענייננו, וכפי שציינו לעיל, אין חולק כי לא ניתן כל אישור של הממונה על השכר לתשלום חורג של מענק פרישה לתובע ולזכויות נוספות אחרות המגיעות לעובדים שפוטרו. ולו רק מטעם זה אין לחייב הנתבעת באכיפת תנאי הפרישה להם טוען התובע. אדרבא, אישור תנאי הפרישה של התובע מיום 30/12/09, הכוללים אף תשלום מענק פרישה ושניתן על סמך פניית התובע ומבלי שצוין כי בהתפטרות עסקינן, הוא חורג ובלתי חוקי ועל משרד הפנים היתה מוטלת החובה לתקנו ולמנוע מצב בו יקבל התובע כספים לא לו, כפי שאכן עשתה באישור המאוחר שניתן לתובע ביום 3/5/10) נספח 34 לתצהיר התובע).

81. לסיכום פרק זה, אנו קובעים כי התובע התפטר מעבודתו בנתבעת ולא פוטר על ידה. משכך ביטול תנאי הפרישה שהוענקו לתובע באישור משרד הפנים הראשון מיום 30/12/09, נעשה כדין ולאחר שהוכח כי האישור ניתן בהתבסס על נתונים שגויים כאילו התובע פוטר מעבודתו. כמו כן, הוכח כי הסכם הפרישה שגובש בין הצדדים לא הגיע לכדי שכלולו, שכן לא אושר ע"י הגורמים הרלוונטיים ונותר בגדר טיוטה בלבד.

82. לפיכך, דין תביעת התובע לאכיפת הסכם הפרישה – להידחות.

<u>הסעדים הכספיים</u>

83. התובע תבע בתביעתו סעדים כספיים בהם מענק פרישה; חלף הודעה מוקדמת; פדיון 35 ימי חופשה ופיצוי בגין נזקיו בשיעור 12 משכורות.

<u>מענק פרישה</u>-

84. לאור קביעתנו כי התובע התפטר מעבודתו ולא פוטר וכי אישור משרד הפנים הראשון שניתן לו היה מוטעה, הרי שאינו עומד בהוראות חוק הגמלאות ולפיכך אינו זכאי לתשלום מענק פרישה כפי שתבע.

כאמור, התובע הועסק על פי חוזה בכירים.
על פי סעיף 14(א) לחוזה, חוק שירות המדינה(גמלאות), אינו חל על תנאי הפרישה של התובע, למעט סעיפים ספציפיים שנקבעה תחולתם בחוזה.

בסעיף 14(ח) לחוזה נקבע כי "**למען הסר ספק- בסעיף זה "זכות לגמלאות" ו"קצבה" – כל הזכויות החלות מכח חוק הגמלאות לעובד או לשאיריו , לרבות מענק, פיצויים בשין שנים עודפות וכו', הכל בכפוף לאור בחוזה זה**".

סעיף 22 לחוק שירות המדינה(גמלאות) קובע את הכללים לזכאות למענק פרישה , כאשר על פי החוק הנ"ל, רק עובד שפוטר זכאי למענק פרישה.

במקרה שלפנינו, מאחר וטענת התובע בדבר פיטוריו נדחתה ונקבע כי התפטר- אינו זכאי למענק פרישה.

<u>תשלום חלף הודעה מוקדמת</u>-

85. התובע בעקבות טענתו כי פוטר מעבודתו תובע חלף הודעה מוקדמת בגין 3 חודשים נוספים על פי חוזה העסקתו. (סעיף 112 לסיכומים; סעיף 120 לכתב התביעה)

מאחר ששללנו גרסת התובע כי פוטר מעבודתו, הוא אינו זכאי לקבלת תמורת הודעה מוקדמת נוספת של 3 חודשים.

86. מן התשתית העובדתית שהונחה בפנינו עולה, גם לגרסת הנתבעת כי התובע עבד בשירות הנתבעת במהלך תקופת ההודעה המוקדמת שהוארכה עד למחצית חודש 11/09. הנתבעת הודתה כי שילמה לתובע שכר עד למחצית חודש אוקטובר 2009 (תחילה כל שכרו בגין תקופה זו שולם לו עפ"י אישור משרד הפנים, אך קוזז בשלב מאוחר יותר). לפיכך התובע זכאי לתשלום שכרו בגין כל תקופה זו.

87. משכך אנו קובעים כי התובע זכאי לשכר בגין התקופה ממחצית חודש אוקטובר 2009 ועד מחצית חודש נובמבר 2009, גם אם בתקופה זו שירותיו בעירייה היו מצומצמים וכללו רק חתימה על צווים מנהליים או הופעה בבתי משפט. התובע העמיד גם בתקופה זו את שירותיו לטובת הנתבעת ולא הוכח כי סוכם עימו שיעור השכר שיקבל.
לפיכך בנסיבות המקרה הנוכחי, אנו בדעה כי זכאי לשכר מלא בגין תקופה זו, שכן כאמור הנתבעת שילמה לו שכר רק עד מחצית אוקטובר 2009 שקוזזו.

88. **לפיכך התובע זכאי לחלף הודעה מוקדמת בסך 32,271 ₪ בהתאם לשכרו החודשי.**

<u>פדיון ימי חופשה</u> –

89. התובע טען כי הוא זכאי לפדיון 35 ימי חופשה הצבורים לזכותו, לפי אישור משרד האוצר בחודש 11/09 בסך 51,340 ₪, לאחר שאושרו לו פדיון של 90 ימי חופשה ובפועל שולמו לו רק בעבור 55 ימי חופשה בלבד.

התובע טען כי אושר לו לפדות ימי חופשה מעבר למגבלת 60 הימים שקבע משרד הפנים וכי הדבר עוגן במסגרת הסכם מיוחד עם מר נחמני, נציג משרד האוצר – הסכם ייחודי שנעשה בשל דרישת ראש העירייה לשעבר, מר אלקרנאווי כי התובע לא יצא לחופשה במהלך כהונתו בשל נחיצותו וחיוניותו למערכת באותה העת.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

90. העירייה טענה כי התובע לא היה זכאי לפדיון חופשה מעבר ל-55 ימי החופשה שניתנו לו וכי אישורו של משרד האוצר לתשלום 90 ימי חופשה ניתנו לו גם הפעם בשל הצגת מצג שווא של התובע ולאחר שפנה אל משרד האוצר וטען כי צבורים לזכותו 180 ימי חופשה. עוד נטען כי התובע הורה לגבי בוחניק, מנהלת מדור שכר לתקן בפועל את ימי החופשה שנצברו לזכותו והורה לה לזכות את מאזן חופשתו בסך של 119.6 ימים שנוכו לו ולעובדים נוספים בעירייה בהוראת משרד האוצר בשנת 2004, לאחר שאמר לה שהעניין מצוי בבדיקה. הנתבעת הכחישה טענת התובע לפיו קיים הסכם מיוחד בעניינו המאפשר לו לפדות 90 ימי החופשה וטענה כי הסכם זה מעולם לא הוצג בפני בית הדין. עוד נטען כי מדובר גם בטענה שהועלתה רק בעדותו וגם בתצהירו או בכתבי טענותיו לא צוין קיומו של הסכם כזה ולא הובאה כל ראיה לקיומו.

91. מן העדויות שנשמעו בפנינו בעניין זה, כמו גם מן הראיות שהונחו בפנינו מתקבל הרושם כי גם כאן התובע הציג בפני רשויות המדינה מצג, לפיו היה זכאי לפדיון ימי חופשה רבים יותר מאלה להם היה זכאי. ייתכן כי התובע לא ניצל את ימי החופשה שנצברו לזכותו במהלך תקופת עבודתו בנתבעת בשל מעמדו ותפקידו, כפי שהעידו בפנינו התובע עצמו, ראש העירייה ומזכיר העירייה, אך בכך אין די בכדי לזכותו בזכויות עודפות. התובע התעלם מהוראות משרד האוצר משנת 2004, בדבר קיצוץ ימי החופשה לעובדים שמכסת ימי חופשתם היתה גדולה ולא נוצלה וביקש להעניק לעצמו זכויות אלה ביתר. התובע הטעה גם את הגב' בוחניק שתיקנה את ימי החופשה שלו בפועל ואף הציג בפני משרד האוצר מצג לפיו צבר 180 ימים. משרד האוצר על סמך נתון זה אישר לתובע פדיון של 90 ימי חופשה, אך לאחר בירור העניין חזר בו מאישור זה.

בנסיבות אלה, אנו קובעים כי התובע אינו זכאי ליתרת פדיון ימי החופשה השנתית שתבע, מעבר לאלה ששלומו לו ע"י הנתבעת ודין תביעתו בגין רכיב זה- להידחות.

<u>פיצוי בגין נזקים-</u>

92. התובע טען כי הוא זכאי לפיצוי על עצם מעשה הפיטורים וכן על התנהלות הנתבעת כלפיו בכל הנוגע לנסיבות סיום העסקתו ולתקופה שלאחריה, בה גורמים בעירייה פעלו נגדו והביאו לביטול זכויותיו שאושרו ע"י משרד הפנים. עוד טען לעניין נזקיו כי איבד מקום עבודה קבוע והכנסה קבועה; איבד הכנסיות צפויות עד גיל פרישה וכן את הזכויות שנקבעו לו בהסכם הפרישה לפיכך תובע פיצוי בשיעור 12 משכורות.

93. משקבענו כי התובע התפטר מעבודתו בנתבעת הרי שאינו זכאי לפיצוי על עצם מעשה פיטוריו. התובע אף לא הוכיח כי נגרמו לו נזקים בגין אובדן מקור הכנסה קבוע, בפרט כאשר הוא התפטר מעבודתו. התובע אישר כי לא היה לו כל מקום עבודה חלופי עליו נאלץ לוותר, כפי שטען תחילה, ולמעשה מהראיות שהונחו בפנינו עולה כי כבר ב-1/11/09, התובע החל לעבוד בשתי רשויות מקומיות אחרות.

94. התובע אף טען כי זכאי לפיצוי בגין התנהלות העירייה והפגיעה בו מצד מנהל כח האדם בעירייה ומבקר העירייה שפעלו נגדו והביאו בסופו של יום אף לביטול תנאי הפרישה להם היה זכאי. טענה זו, לטעמנו לא הוכחה. מלבד אמירותיו של התובע בעניין זה לא הוכח כי השניים רקמו מזימות נגדו. לא הוכח כי השניים פעלו נגד התובע במכוון, בשרירות או בחוסר תום לב. התובע העלה גם טענות שונות בעניין דו"ח הביקורת של מבקר העירייה בעניינו, אך לא מצאנו כי יש להידרש להן במסגרת פסק דין זה. כמו כן לא הוצג בסיס ראייתי מספיק להן והן גם לא קשורות לשאלות הדרושות הכרעה בפסק דין זה.
לא מצאנו כי נפלו פגמים בהתנהלות העירייה כלפי התובע, באופן המצדיק מתן פיצוי בגינם. **לפיכך דין תביעת התובע בגין רכיב זה- להידחות.**

<u>קיזוז משכר התובע-</u>

95. התובע טען כי הנתבעת קיזזה שלא כדין משכרו בחודשים 3/10 ו-4/10 את רכיב חלף ההודעה המוקדמת ששולם לו ב-12/09 והן חלקים משכר היסוד ששולם לו במשכורתו האחרונה ב-10/09, בסך כולל של 71,990.5 ₪ ותובע השבתם.

96. משקבענו כי התובע לא היה זכאי למלוא תמורת ההודעה המוקדמת ששולמה לו על פי אישור משרד הפנים ב-12/09, הרי שהקיזוז משכרו במועד מאוחר יותר ולאחר שהתברר כי התובע לא פוטר מעבודתו בנתבעת, נעשה כדין. לתובע נפסקו בפסק דין זה הפרשי תמורת הודעה מוקדמת להם היה זכאי. לפיכך התובע אינו זכאי לתשלום נוסף בגין רכיב זה.

<u>סעד ההשבה לעבודה</u>

97. בשל מסקנתנו בפסק דין זה ומעבר לדרוש, לא מצאנו כל מקום להיעתר גם לסעד החלופי שתבע התובע, לפיו יש לבטל פרישתו ולהשיבו לעבודה סדירה אצל העירייה באותו תפקיד ובאותם תנאים ולו מן הטעם כי התובע התפטר מעבודתו בנתבעת. אין לתובע כל זכות מוקנית לבקש ולשוב לעבודה בנתבעת כשנה לאחר שסיים את עבודתו אצלה וכאשר התפקיד מאויש ע"י עובד אחר שהתמנה למשרה זו כדין.

98. הלכה פסוקה היא כי סעד האכיפה הוא סעד שבשיקול דעת בית הדין אשר ככלל יינתן רק במקרים חריגים. לא זו בלבד שסעד זה יינתן במשורה, הרי שעל מבקשו מוטל להגישו בסמוך למועד סיום יחסי העבודה והשיהוי יהא בעוכריו.
במקרה שלפנינו, אין המדובר בהליך פיטורים שנפל בו פגם אלא בהתפטרות מרצון של התובע ודי בכך לדחות התביעה בגין סעד זה. מעבר לכך, התובע השתהה והעלה בקשה זו כשנה לאחר מועד סיום עבודתו בנתבעת.

<u>התביעה לחיובו האישי של ראש העירייה-</u>

99. התובע טען כי הנתבע 2, בהיותו הממונה על התובע , חייב כלפיו חובת הגינות ונאמנות ובהתנהגותו הפר את החובות הבסיסיות הכלולות בסעיפים 12 ו-39 לחוק החוזים(חלק כללי), התשל"ג-1973, נהג בחוסר תום לב אישי, הן בניהול המשא ומתן והן בכל מה שהתרחש לקראת חתימת הסכם הפרישה , בעת החתימה ולאחריו ולכן מוטלת עליו חובה לשאת בפיצוי האמור בגין נזקי התובע באופן אישי וגם מכוח דיני הרמת המסך הכלליים.

100. נקדים ונציין כי דין התביעה לחייב את ראש העירייה בתשלומי התובע באופן אישי להידחות.

101. תביעותיו של התובע כנגד העירייה לתשלום פיצוי נדחו לגופן, כמו גם התביעה לאכיפת הסכם הפרישה ומשכך גם דין התביעה כנגד ראש העירייה להידחות.

102. מעבר לדרוש ייאמר, כי גם אם תוצאת פסק הדין היתה שונה, לא היה כל מקום להיעתר לבקשת התובע לחייב את ראש העירייה בחיובי העירייה באופן אישי שכן התובע לא הניח כל בסיס עובדתי ומשפטי לחיובו האישי של ראש העירייה כמעסיקו בתשלום זכויותיו והפיצוי שתבע בגין נזקיו. לא הוכח כי הראש העירייה פעל נגד התובע באופן שיש בו להרים את מסך ההתאגדות ולחייבו בתשלומי העירייה. כמו כן לא הוכח כי ראש העירייה הפר את חובת הנאמנות וההגינות שחב כלפי התובע ולא הוכח כי נהג כלפי התובע בחוסר תום לב במהלך ניהול המשא ומתן לכריתת הסכם הפרישה, שכאמור לא הבשיל בסופו של יום להסכם מחייב.

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

<u>סוף דבר-</u>

103. לאור כל האמור לעיל, דין תביעת התובעת לאכיפת הסכם הפרישה – להידחות.

104. הנתבעת תשלם לתובע הפרשי תמורת הודעה מוקדמת בסך 32,271 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית חוקית מיום 17/11/09.

105. יתר תביעות התובע - נדחות.

106. בשים לב לתוצאות פסק הדין מחד גיסא, וסכום התביעה שתבע התובע בתביעתו לרבות ריבוי כתבי הטענות, הנספחים, התצהירים והתמשכות ההליכים בעקבות כך, מאידך גיסא שקלנו לחייב התובע בהוצאות הנתבעים, אולם לפנים משורת הדין, החלטנו כי כל צד יישא בהוצאותיו.

107. זכות ערעור לבית הדין ארצי לעבודה, תוך 30 יום מיום קבלת פסק הדין .

108. המזכירות תמציא לצדדים פסק הדין באמצעות הדואר הרשום.

ניתן היום, ט' ניסן תשע"ג, (20 מרץ 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

יהודית הופמן, סגנית נשיאה

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ס"ע 16864-08-10

מר ראובן בצרתי **נציג ציבור מעבידים**	**יהודית הופמן, שופטת** **סגנית נשיאה**

1
2
3
4
5
6